

Nr 103.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående efterskänkande i vissa fall av kronans rätt till danaarv; given Stockholms slott den 13 februari 1931.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Felix Hamrin.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 13 februari 1931.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Hamrin, anför:

1:o.

Genom testamente den 4 mars 1893 förordnade Fredrik Alfred Westerqvist och hans hustru Emilia Westerqvist, född Svensson, att vid enderas död, sedan makarnas bröstarvingar erhållit en fjärdedel av boet såsom laglott, den efterlevande skulle med full äganderätt behålla återstoden av det gemensamma boet.

Danaarv efter Emilia Westerqvist, född Svensson, från Valbo socken.

Den 26 februari 1903 avled Fredrik Alfred Westerqvist. Enligt den efter honom den 9 maj samma år upprättade bouppteckningen efterlämnade han såsom stärbhusdelägare änkan förbemälda Emilia Westerqvist och i äkten-

skapet med henne födda dottern Ingrid Alfrida samt därjämte två i ett föregående äktenskap födda barn sonen Gustaf Fredrik och dottern Gertrud Alida, den sistnämnda sedermera gift med underofficieren Johan Viktor Johansson. Behållningen i boet efter Fredrik Alfred Westerqvist utgjorde enligt bouppteckningen 1,696 kronor 39 öre.

Den 4 mars 1903 avled Ingrid Alfrida Westerqvist, två år gammal.

Den 18 augusti 1911 avled Gustaf Fredrik Westerqvist, efterlämnande som stärbhusdelägare änkan Ingeborg Maria Westerqvist, född Hammargren, samt sonen Ernst Gustaf Westerqvist.

Den 17 oktober 1926 slutligen avled Emilia Westerqvist, som då var bosatt i Hagaström i Valbo socken av Gävleborgs län, och efterlämnade därvid enligt den efter henne den 18 december samma år upprättade bouppteckningen såsom stärbhusdelägare sin å okänd ort vistande broder Carl Alfred Svensson. Behållningen i boet utgjorde enligt bouppteckningen 17,139 kronor 87 öre.

I Post- och Inrikes Tidningar lät vederbörande domhavande sedermera införa kungörelse tre gånger, sista gången den 4 februari 1928, att arv efter Emilia Westerqvist tillfallit hennes broder Carl Alfred Svensson.

Sedermera har det utrönt, att Carl Alfred Svensson utflyttat till Norge och under år 1913 förvärvat norskt medborgarskap samt att han den 2 september 1919 och således före sin bemälda syster avlidit i Skjeberg i Norge. I äktenskap med Jørgine Svensen hade Carl Alfred Svensson tre barn, söner Karl Georg, Alf Rikkard och Svend Olaf Svensen.

I en gemensam till Kungl. Maj:t ställd skrift, dagtecknad den 27 och den 29 juli 1929, hava nu Gertrud Alida Johansson, född Westerqvist, Ernst Gustaf Westerqvist, Karl Georg Svensen, Alf Rikkard Svensen och Svend Olaf Svensen anhållit, att kronans rätt till kvarlåtenskapen efter änkan Emilia Westerqvist måtte efterskänkas till deras förmån samt att proposition i nämnda syfte måtte avlätas till riksdagen.

Till stöd för ansöknigen har anförts i huvudsak, *dels* av Alida Johansson och Ernst Gustaf Westerqvist, att de på grund av förutberörda testamente efter Fredrik Alfred Westerqvist tillgodonjutit bröstarvinges arvsrätt allenast beträffande laglotten, att i den kvarlåtenskap, som på grund av Emilia Westerqvists dödsfall eventuellt skulle tillfalla staten, alltså inginge återstoden av de arvsandelar, som skulle hava tillfallit dem såsom Fredrik Alfred Westerqvists bröstarvingar, att denna omständighet i och för sig syntes få anses utgöra skäl för att billigtvis låta dem numera framför staten anses berättigade till de arvsandelar, som tidigare innehållits, ävensom, enligt tidigare rättspraxis, till därå uppkommen förkovran, samt att, enligt vad som framginge av utdrag av rådhusrättens i Gävle dombok för den 19 augusti 1929 angående då hållet vittnesförhör rörande ett av Emilia Westerqvist gjort uttalande, Emilia Westerqvist före sin död varit betänkt på att upprätta ett testamente och

däri tillgodose sökandena, dels ock av Karl Georg Svensen, Alf Rikkard Svensen och Svend Olaf Svensen, att de tillhörde sådana skyldskapsgrader, för vilka någon begränsning i arvsrätten icke ifrågasatts, samt att den försummelse i fråga om bevakning av arvsrätten, som förekommit, icke kunde läggas dem till last, enär de icke inom behörig tid fått kännedom om arvet. Samtliga sökandena hava därjämte framhållit, att de befunne sig i knappa ekonomiska omständigheter.

Vid ansökningen fanns fogat nyssberörda domboksutdrag, utvisande att på begäran av Gertrud Alida Johansson och Ernst Gustaf Westerqvist vittnesförhör för dödsfalls skull den 19 augusti 1929 vid rådhusrätten i Gävle hållits med hustrun Anna Karolina Ozarowsky, som därvid berättat, att änkan Westerqvist ungefär en månad före sin död uppsökt vittnet i vittnets bostad och bett vittnet skriva till änkan Westerqvists hemort för att inhämta upplysning om, varest en broder till henne uppehölle sig; att vid detta tillfälle änkan Westerqvist yttrat: »Jag tänkte nämligen, att min bror skulle få en del efter mig och hans släktingar resten»; att vittnet uppfattat, att änkan Westerqvist med uttrycket »hans släktingar» avsett sin avlidne mans anhöriga; samt att vittnet uppfattat änkan Westerqvists förklaring icke såsom ett testamentariskt förordnande utan såsom en upplysning, att hon ämnade upprätta ett testamente, så snart hon erhållit kännedom om broderns vistelseort, samt att hon därvid på angivet sätt ämnade förfoga över sin kvarlåtenskap.

Likaledes voro vid ansökningen fogade, dels intyg av norsk polismyndighet, att bröderna Svensen ansåges icke hava någon förmögenhet, dels ock skattsedlar, utvisande att nämnda bröder taxerats, Karl Georg Svensen för 3,450 kronors inkomst under år 1927, Alf Rikkard Svensen för 2,600 kronors inkomst under år 1928 och Svend Olaf Svensen för 3,400 kronors inkomst under år 1927.

Överståthållarämbetet har den 16 november 1929 avgivit infordrat utlåtande i ärendet och därvid överlämnat utredning rörande Gertrud Alida Johanssons och Ernst Gustaf Westerqvists personer och ekonomiska ställning.

Av denna utredning framgår i huvudsak följande:

Gertrud Alida Johanssons man, som numera vore pensionerad, hade en årlig pension av omkring 3,000 kronor, varjämte han såsom vice värd för ett hus hade en årsinkomst av 500 kronor. Makarna hade ett kapital om 8,000 kronor. Ernst Gustaf Westerqvist vore gift sedan 1920 och hade ett barn. Han hade anställning i Stockholm såsom speditör och kontorist mot en avlöning av 375 kronor i månaden. Under åren 1924—1928 hade han icke haft något fast arbete och hans tillfälliga inkomster hade ej räckt till familjens uppehälle, varför han måst åsamka sig mindre skulder, som han ännu icke kunnat betala.

Överståthållarämbetet har i sitt utlåtande förklarat sig icke hava något att erinra mot bifall till förevarande ansökning, såvitt anginge Gertrud Alida Johansson och Ernst Gustaf Westerqvist.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har efter remiss den 9 december 1930 avgivit utlåtande i ärendet och därvid meddelat, att ämbetet gjort efterforskningar för att utröna, huruvida Emilia Westerqvist tilläventyrs efterlämnat släktingar, vilka kunde tänkas framför sökandena komma i fråga vid ett eventuellt efterskänkande av danaarvsrätten, samt att ämbetet därvid utrönt, att sådana släktingar icke funnes. I sitt utlåtande har ämbetet vidare anfört följande:

Jämlikt 15 kapitlet 5 § ärvdabalken hade kungörelse i allmänna tidningarna införts därom, att efter änkan Emilia Westerqvist arv tillfallit hennes å okänd ort vistande broder Carl Alfred Svensson. Då det emellertid efter kungörelsens utfärdande visat sig, att Carl Alfred Svensson före Emilia Westerqvists död avlidit efter att hava utflyttat till utländsk ort samt förvärvat utländskt medborgarskap, bleve bestämmelserna i ärvdabalken 15 kapitlet 2 § i detta fall tillämpliga.

Enligt vad ämbetet inhämtat, hade inom den i sistnämnda lagrum stadgade tid av natt och år från arvlätarens dödsfall någon utländsk arvinge icke anmält sig till tagande av arv efter Emilia Westerqvist. Däremot hade av den utav vederbörande domstol förordnade gode mannen för Carl Alfred Svensson uppgivits, att inom sagda tid Alida Johansson och Ernst Gustaf Westerqvist anmält sig till tagande av ifrågavarande arv. Då emellertid dessa icke stode i något släktskapsförhållande till Emilia Westerqvist, som på grund av omförmälda testamente bekommit den av henne efterlämnade egendomen med äganderätt, saknade denna deras anmälan rättslig betydelse. Enär icke heller någon annan arvsberättigad inländsk arvinge inom laga tid gjort anspråk på arvet, tillfölle Emilia Westerqvists kvarlåtenskap kronan som danaarv. Emellertid hade ämbetet låtit anstå med åtgärder för indrivning av danaarvet i avbidan på beslut i anledning av förevarande ansökning.

Vad nu denna ansökning anginge, så vore sökandena Karl Georg Svensen, Alf Rikkard Svensen och Svend Olaf Svensen utländska undersåtar, varför de i betraktande av förut av statsmakterna i detta avseende tillämpad grundsats icke torde kunna komma ifråga vid ett efterskänkande av danaarvet.

Vidkommande därefter ansökningen, såvitt densamma avsåge Gertrud Alida Johansson och Ernst Gustaf Westerqvist, framginge av utredningen i ärendet, att dessa sökande befunne sig i förhållandevis små ekonomiska omständigheter, samt att de finge anses ha i viss mån stått arvlätaren nära. På grund därav och med hänsyn till innehållet i berörda vid rådhusrätten i Gävle den 19 augusti 1929 avlagda vittnesmål ansåge sig ämbetet kunna tillstyrka, att ansökningen i så måtto bifölles, att den del av behållna kvarlåtenskapen efter Emilia Westerqvist, som, därest hennes man överlevt henne, skulle hava utgjort hans giftorätt eller hälften av behållningen i boet, tillerkändes sistnämnda båda sökande till lika fördelning dem emellan.

*Departements
chefen.*

Såsom framgår av den föreliggande gemensamma framställningen i ämnet äro sökandena — avlidna Emilia Westerqvists tre brorsöner Karl Georg Svensen, Alf Rikkard Svensen och Svend Olaf Svensen, å ena sidan, samt hennes avlidne man Fredrik Alfred Westerqvists bröstarvingar från ett föregående äktenskap Gertrud Alida Johansson och Ernst Gustaf Wes-

terqvist, å andra sidan — ense därom att, för den händelse kronans rätt till danaarv efter Emilia Westerqvist efterskänkes, kvarlåtenskapen efter henne bör fördelas mellan samtliga sökande.

Därest sökandena Svensen gjort sitt arvsanspråk gällande inom den i 15 kap. 2 § ärvdabalken stadgade tiden av natt och är efter dödsfallet, hade de såsom enda arvingar varit berättigade att taga all kvarlåtenskapen efter Emilia Westerqvist. Försummelsen härutinnan kan såtillvida icke läggas dem till last som de enligt uppgift först senare erhållit kännedom om deras fasters död. Det är vidare att märka, att den i nyssnämnda lagrum upptagna särskilda preskriptionstiden för utländska arvingar ej återfinnes i lagen om arv. Om Emilia Westerqvist avlidit efter den 1 januari 1929, hade följaktligen i förevarande fall — där i bouppteckningen efter henne icke sökandena Svensen utan deras fader upptagits såsom till namnet känd arvinge å okänd ort, och först senare upplysts att denne i själva verket avlidit före arvlåtaren — sökandena Svensen ägt göra sin arvsrätt gällande, såframt de kommit inom den av tid av tio år efter arvlåtarens död, varom stadgas i 9 kap. 3 § arvslagen, eller, därest jämte kungörelse å deras fader enligt 1 § även utfärdats kungörelse å okända arvingar enligt 2 §, inom fem år efter dennas införande i tidningarna. Någon preskription av deras arvsrätt hade sålunda, om arvslagen varit att tillämpa, ännu ej kommit i fråga. Tillräcklig anledning att med hänsyn allenast till det utländska medborgarskapet utesluta sökandena Svensen från andel i kvarlåtenskapen synes vid sådant förhållande desto mindre föreligga som det här gäller medborgare i ett land, vilket står oss synnerligen nära. I avseende härå må jämväl framhållas, att det redan långt före arvslagens tillkomst torde varit en stadgad uppfattning — vad ock i förarbetena till arvslagen uttryckligen anförts — att skäl numera saknades till att i fråga om arvsrättspreskription uppehålla någon skillnad mellan utländska och inländska arvingar.

Vidkommande härefter de båda svenska sökandena anser jag, i likhet med kammaradvokatfiskalsämbetet, billighetsskäl tala för att någon del av kvarlåtenskapen tillerkännes dem. På grund härav och då en fördelning av kvarlåtenskapen mellan Emilia Westerqvists arvingar och hennes avlidne mans släkt jämväl synes överensstämma med vad hon själv önskat, får jag tillstyrka den föreliggande framställningen om efterskänkande av danaarvet efter Emilia Westerqvist samt kvarlåtenskapens fördelning mellan samtliga sökande.

Vad angår sättet för denna fördelning vill jag erinra, att, i anledning av det mellan Fredrik Alfred Westerqvist och Emilia Westerqvist upprättade inbördes testamentet, den förres bröstarvingar vid arvskiftet efter honom gingo miste om en fjärdedel av kvarlåtenskapen i boet, vilket motsvarade en tredjedel av vad Emilia Westerqvist då fick tillgodonjuta. Det synes därför skäligt, att Gertrud Alida Johansson och Ernst Gustaf Westerqvist nu komma i åtnjutande av en tredjedel av kvarlåtenskapen

efter Emilia Westerqvist, att lika fördelas dem emellan. Återstående två tredjedelar av kvarlåtenskapen torde böra lika fördelas mellan bröderna Svensen.

På grund av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att kronans rätt till danaarv efter änkan Emilia Westerqvist från Valbo socken av Gävleborgs län måtte efterskänkas till förmån för hennes brorsöner Karl Georg Svensen, Alf Rikkard Svensen och Svend Olaf Svensen samt hennes mans bröstarvingar Gert-rud Alida Johansson, född Westerqvist, och Ernst Gustaf Westerqvist på sådant sätt, att två tredjedelar av kvarlåtenskapen skola tillfalla de tre förstnämnda till lika fördelning dem emellan samt en tredjedel de båda sistnämnda till lika fördelning dem emellan.

2:o.

Danaarv efter
Katarina
Matilda
Pettersson,
född Krigs-
berg, från
Umeå.

Den 23 mars 1910 avled gårdsägaren Carl Petterssons hustru Katarina Matilda Pettersson, född Krigsberg, från Umeå, efterlämnande såsom stärbhusdelägare, förutom mannen, sin i ett föregående äktenskap födde son, Karl Edvard Eriksson.

I den vid rådhusrätten i Umeå den 6 mars 1911 inregistrerade boupp-teckningen efter den avlidna upptogs emellertid allenast mannen Pettersson såsom stärbhusdelägare. Tillgångarna i boet utgjorde enligt boupp-teckningen 5,696 kronor 25 öre. Härav belöpte 5,300 kronor på två i boet ingående fastigheter, den ena »gården och tomt å Haga» med ett taxeringsvärde av 2,700 kronor och den andra »jordegan Rödingen antecknad under N:ris 78 & 79 å stadens vretkarta» med ett taxeringsvärde av 2,600 kronor. Skulderna uppgingo till ett sammanlagt belopp av 3,038 kronor 13 öre, vadan behållningen i boet utgjorde 2,658 kronor 12 öre.

Sedan Eriksson efter stämning vid rådhusrätten i Umeå yrkat, att, enär Katarina Matilda Pettersson avlidit utan att efterlämna annan bröstarvinge än Eriksson samt han följaktligen varit sin moders ende arvinge, men Pettersson sökt bliva ägare av kvarlåtenskapen efter henne och icke varit villig att till Eriksson överlämna honom tillkommande arv, rådhusrätten måtte bestämma tid och ort för hållande av arvskifte efter Katarina Matilda Pettersson ävensom utse arvskiftesförrättare, biföll rådhusrätten genom dom den 20 november 1922 Erikssons talan. Pettersson sökte, efter vad, ändring i rådhusrättens dom. Enär Eriksson, vilken erhållit vetskap om Katarina Matilda Petterssons död genast efter dödsfallet, icke inom natt och år efter det sådan vetskap vunnits gjort anspråk på rätt till arv efter henne, samt vid sådant förhållande och då ej heller laga förfall visats

Erikssons rätt till arv efter Katarina Matilda Pettersson vore jämlikt grunderna för 15 kap. 4 § ärvdabalken att anse såsom försutten, ogillade Svea hovrätt genom dom den 6 mars 1925 Erikssons i målet förda talan. Hos Kungl. Maj:t anhöll därefter Eriksson om tillstånd att fullfölja talan mot hovrättens dom, utan hinder därav att han icke förmått nedsätta föreskrivet belopp till säkerhet för kostnadsersättning åt motparten, men fann Kungl. Maj:t genom utslag den 14 oktober 1925 ej skäl bifalla ansökningen utan förklarade, att hovrättens dom skulle stå fast.

Sedan detta utslag meddelats, anmälde Eriksson hos länsstyrelsen i Västerbottens län, att kvarlätenskapen efter hans moder utgjorde dana-arv, vilken anmälan av länsstyrelsen överlämnades till kammaradvokatfiskalsämbetet.

Hos Kungl. Maj:t har nu Pettersson i en till finansdepartementet den 9 december 1929 inkommen skrift anhållit, att Kungl. Maj:t måtte till hans förmån efterskänka kronans rätt till kvarlätenskapen efter hans hustru Katarina Matilda Pettersson. Till stöd härför har han i huvudsak anfört, att han vore över sjuttiofem år gammal och hade svårt att försörja sig; att han i nära tjugo år varit i besittning av kvarlätenskapen efter hustrun; samt att han nödgats föra en dyrbar rättegång för att få behålla densamma.

I en till Kungl. Maj:t ställd, till länsstyrelsen i Västerbottens län ingiven och av länsstyrelsen med skrivelse den 10 januari 1930 till Kungl. Maj:t överlämnad skrift har därefter Eriksson gjort framställning om efterskänkande till hans förmån av kronans rätt till kvarlätenskapen efter hans moder.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har den 8 maj 1930 avgivit infortrat utlåtande över berörda ansökningar och därvid fogat från länsstyrelsen inhämtat yttrande jämte annan i ärendet införskaffad utredning.

I fråga om Petterssons ekonomiska ställning och levnadsförhållanden framgår av denna utredning, att Pettersson — som redan år 1911 försålt den i bouppteckningen efter Katarina Matilda Pettersson omnämnda jordägan »Rödingen» — icke ägde annan fast egendom än den i samma bouppteckning upptagna fastigheten å Haga, vilken vore åsatt ett taxeringsvärde av 5,000 kronor; att Petterssons årsinkomst utgjorde förutom tillfälliga arbetsförtjänster sammanlagt 305 kronor, därav 125 kronor pension enligt lagen om allmän pensionsförsäkring och 180 kronor hyresmedel, som han erhöle genom uthyrning av ett rum i sin fastighet, att, ehuru han icke vore oförmögen till arbete, han likväl på grund av sin höga ålder hade mycket svårt att erhålla sådant; att hans inkomster under de senare åren varit otillräckliga för hans uppehälle, varför han måst upplåna 1,600 kronor, därav 1,000 kronor mot inteckning i fastigheten; samt att, därest hans ansökning icke bifölles, han bleve berövad större delen av sin egendom och inom kort komme i behov av bidrag från kommunen för sitt uppehälle.

Beträffande Eriksson framgår av utredningen, att han vore gift och hade tre barn, därav ett minderårigt; att han i Riekleå by inom Bygdeå socken av Västerbottens län brukade en mindre torplägenhet, som tillhörde en hans morbroder och för vilken lägenhet icke erlades någon arrendeavgift; att genom lägenhetens avkastning och tillfälliga arbetsförtjänster Eriksson och hans familj hade sin nödortftiga bärgning; att all lösegendom å lägenheten ägdes av förenämnda morbroder; samt att Eriksson saknade tillgångar.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har i sitt yttrande förordat bifall till Petterssons ansökning.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har för egen del anfört följande:

Då någon arvinge till Katarina Matilda Pettersson icke inom vederbörlig tid framställt anspråk på arv efter henne, tillföle den del av boet efter henne, som icke lagligen tillkomme hennes efterlevande make, kronan såsom danaarv. I avvidan på utgången av de nu förevarande ansökningarna hade ämbetet emellertid låtit anstå med åtgärder för indrivning av danaarvet.

Enär Pettersson enligt ämbetets förmenande icke förebragt några giltiga skäl, varför han borde framför Eriksson äga rätt till den andel av kvarlåtenskapen, som lagligen tillkommit Eriksson, därest denne inom i lag föreskriven tid gjort sin rätt till arvet gällande, funne ämbetet Petterssons ansökning ej förtjäna avseende.

Däremot ansåge sig ämbetet böra tillstyrka bifall till Erikssons ansökning, särskilt med hänsyn därtill att arvsrättspreskription beträffande denne sökande säkerligen icke inträtt, därest Pettersson, som uppgivit kvarlåtenskapen efter Katarina Matilda Pettersson, till bouppteckningsförrättarna uppgivit Eriksson såsom arvinge till den avlidna. Såsom ett ytterligare skäl komme härtill, att Eriksson befunne sig i torftiga ekonomiska villkor.

Ytterligare ville ämbetet framhålla, att Eriksson, enligt vad magistraten i Umeå i ärendet upplyst, redan den 6 mars 1911 eller alltså inom natt och år från moderns dödsfall hos rådhusrätten styrkt sig vara arvinge till den avlidna.

Enligt numera från magistraten i Umeå till finansdepartementet inkommet meddelande har Pettersson avlidit den 1 februari 1931.

Departements-
chefen.

I likhet med de i ärendet hörda myndigheterna finner jag skäl föreligga, att kronan frånträder sin rätt till ifrågavarande danaarv efter Katarina Matilda Pettersson, född Krigsberg. Av den lämnade redogörelsen framgår, att såväl Katarina Matilda Petterssons efterlevande make Carl Pettersson som ock hennes son i ett föregående äktenskap Karl Edvard Eriksson var för sig gjort framställning om efterskänkande till hans förmån av kronans rätt till kvarlåtenskapen. Under erinran att Pettersson numera avlidit tillstyrker jag, att danaarvet efterskänkes till Erikssons förmån.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att kronans rätt till danaarv efter Katarina Matilda Pettersson, född Krigsberg, från Umeå måtte efterskänkas till förmån för hennes son Karl Edvard Eriksson i Rickleå by inom Bygdeå socken av Västerbottens län.

Vad föredragande departementschefen under punkterna 1:o och 2:o hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Olga Gjörloff.

